

vurdering af denne sags foreliggende omstændigheder.

Der kan jævnligt være grundlag for at udmåle bøder, der er højere og efter omstændighederne væsentligt højere end dem, der følger af de nævnte udgangspunkter. Ud fra den overordnede betragtning, at det ikke må kunne betale sig at overtræde dyreværnslovgivningen, vil dette navnlig gælde, hvor det i den konkrete sag kan lægges til grund, at der er opnået eller tilsigtet en økonomisk vinding.

I tilfælde, hvor der foreligger *gentagne og eventuelt systematiske overtrædelser* af transportreglerne, bør bødebeløbet efter Justitsministeriets opfattelse også være væsentligt højere, end hvad de angivne straffositioner for andengangstilfælde ellers ville føre til. I disse tilfælde vil der efter Justitsministeriets opfattelse fortsat kunne være grundlag for absolut kumulativ, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde. Det må i øvrigt bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, i hvilket omfang dette udmålingsprincip bør anvendes.

Det bemærkes endvidere, at der også fremover vil kunne differentieres i bødeudmålingen mellem de forskellige involverede personer i sagen, bl.a. på baggrund af en vurdering af, hvem der er »hovedmanden«, og hvem en opnået eller tilsigtet fortjeneste ville tilfalde. Der vil således f.eks. kunne være grundlag for at sondre mellem leverandøren og transportøren i forbindelse med straffastsættelsen alt efter hvem af disse, som i særlig grad har haft en økonomisk interesse i at overtræde reglerne om transport af dyr.

Er der ved en overtrædelse af dyreværnslovgivningen opnået en økonomisk fordel, enten i form af et udbytte eller af en besparelse, er det udgangspunktet, at denne fordel skal *konfiskeres*. Reglerne om konfiskation i straffesager findes i straffelovens kapitel 9 (§§ 75 ff.), der også finder anvendelse i sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen.

Selv om det allerede efter de gældende regler er udgangspunktet, at et økonomisk udbytte skal konfiskeres, foreslås dette præciseret i en ny bestemmelse i dyreværnslovens § 28, stk. 8, 1. pkt. Det kan i visse tilfælde være vanskeligt at dokumentere størrelsen af en økonomisk fordel, således at konfiskation ikke lader sig gennemføre. I disse tilfælde skal domstolene allerede efter gældende ret tage hensyn til den økonomiske fordel ved udmålingen af straffen, jf. straffelovens § 51, stk. 3. Også dette foreslås tydeliggjort i en ny bestemmelse i dyreværnsloven (§ 28, stk. 8, 2. pkt.).

4. Rettighedsfrakendelse mv. for dyretransporter (uden for klippekortordningen)

4.1. Gældende ret

4.1.1. Rettighedsfrakendelse efter dyreværnslovens § 29

Dyreværnslovens § 29 indeholder den generelle frakendelsesbestemmelse for overtrædelser af dyreværnslovgivningen. Den giver mulighed for at frakende en person retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr.

Rettighedsfrakendelse kan efter bestemmelsen komme på tale i tilfælde af mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, jf. § 29, stk. 1, 1. pkt., og i tilfælde af uforsvarlig behandling af dyr, når der er tale om gentagelsestilfælde, jf. § 29, stk. 1, 2. pkt.

Tidligere kunne frakendelse efter § 29 alene ske i tilfælde af mishandling, som er den groveste form for overløst, dyr kan udsættes for. Frakendelse forudsatte i disse tilfælde, at forholdet kunne henføres under straffebestemmelsen i dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., der alene indeholder fængsel i strafferammen, og hvor sagen derfor normalt ikke afgøres med bøde.

Ved lov nr. 386 af 6. juni 1991 blev området for rettighedsfrakendelse udvidet, således at der også kan ske frakendelse, hvis dyr har været udsat for grovere uforsvarlig behandling. I disse sager vil dyrene typisk have været udsat for overløst, der har medført skader af grovere karakter, f.eks. ved høj grad af smerte, lidelse, angst eller varigt men, jf. dyreværnslovens § 1. Det forudsættes i forarbejderne, at frakendelse i sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr, hvor der ikke foreligger mishandling eller gentagelsestilfælde, kun bør ske, hvor det udviste forhold og oplysningerne i øvrigt giver grundlag for at antage, at der foreligger en nærliggende risiko for fremtidige overtrædelser.

Rettighedsfrakendelse kan som nævnt endvidere ske, når en person, der tidligere har gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr, på ny gør sig skyldig i et sådant forhold, jf. § 29, stk. 1, 2. pkt. Denne bestemmelse rummer således mulighed for rettighedsfrakendelse i sager, hvor en tidligere overtrædelse af dyreværnsloven ikke har været af en sådan grovhed, at den isoleret set kunne danne grundlag for frakendelse, men hvor den omstændighed, at pågældende på ny har gjort sig skyldig i overtrædelse af dyreværnsloven, kan tyde på en manglende vilje til at ændre rutiner eller forhold i øvrigt. Dette gælder, uanset om den nye overtrædelse af dyreværnsloven isoleret set måtte kunne medføre en rettighedsfrakendelse.